

BERETNING AF HENRIK GIMBEL:

Skønt omstændighederne måske var ulykkelige, blev det alligevel til en af de lykkeligste beslutninger, jeg i mit liv har truffet.

Min fader havde belemret familien med en sejlbåd og når man kommer i "familie" med sådan en, så er alle weekends og ferier prædestinerede. Vi skulle ud at sejle hvert eneste år og på disse ture var et anløb af Anholt sikkert.

Senere – mange år senere - og især med min nu afdøde samlever, Bodil – holdt vi ferie på Anholt, hvor vi med »Anholt Erhvervs- og Turistkontor« venlige mellemkomst lejede os ind i diverse sommerhuse. Først var det for en periode på 14 dage, senere blev det til tre uger hver sommer. Successen var hjemme og der var endda de, der mente, at jeg havde min helt egen tids regning: Før Anholt og efter Anholt.

Der skete desværre det, at Bodil pådrog sig en nederdrægtig sygdom, A.L.S. (Amyotrofisk Lateral Sclerose), som er absolut dødelig og som en direkte følge af denne sygdom døde Bodil altså også i 2002.

Forinden var Bodil kommet på plehjem og vort samliv var dermed ophørt. Jeg måtte desværre fraflytte vores lejlighed i centrum af Aarhus til en noget mindre men dejlig lejlighed i det sydlige Aarhus (Højbjerg). Sådan et sted med enlige mødre og deres møgunger og nyfraskilte fædre, som mestendels sad på den nærliggende bodega og havde medlidenhed med sig selv med en masse bajere. For at være helt ærlig så trivedes jeg ikke der. Desuden havde skiftet efter Bodil været en nederdrægtig affære. Der var især en af hendes arvinger, han kunne ikke få nok.

En dag i 2003 taler jeg så med min søster og hun foreslår så: "Hvorfor fa'en flytter du da ikke til Anholt? Der elsker du jo at være og du kender allerede alle folk på Anholt og de kender dig!" Jamen var der overhovedet noget at betænke sig på? Ergo, da jeg kom på min vanlige sommerferie på Anholt, gik jeg ind på Turistkontoret til Nete og fik et ansøgningsskema til »B45« - en boligforening i Grenaa - til en lejlighed på Anholt. Ansøgningsskemaet blev udfyldt og endnu samme aften lå det i postkassen.

Tiden gik og jeg hørte intet, så da vi nåede hen i oktober 2003, tog jeg mig den frihed at ringe til »B45« i Grenaa for lige at høre, om de overhovedet havde modtaget et ansøgningsskema fra mig. En rødmen bredte sig i telefonen, da den søde dame hos »B45« måtte meddele mig, at de desværre havde glemt min ansøgning, men de havde da netop fået en lejlighed på Anholt, som jeg kunne leje, hvis jeg havde lyst.

Den følgende weekend tog jeg til Anholt. Jeg fik forevist lejligheden, som egentlig var et lille hus, og efter ca. syv sekunders betænkningstid var jeg klar til at slå til. Der lå min nye tilværelse – lige her – på denne lille ø. På turen hjem fra Anholt gjorde jeg holdt hos »B45« i Grenaa for at få alle formaliteter bragt i orden. Alligevel meldte "tøsedrengen" i mig sig. Jeg sagde ikke min hidtidige lejlighed i Aarhus op. Jeg fremlejede den ud i to år – hvis det med Anholt alligevel ikke var noget – noget for mig utænkeligt.

Den 23. november "a.D." 2003 blev dagen. Flyttemændne kom og efter de havde stuvet vognen, var der afgang til Grenaa. Dette var der ingen problemer i – overhovedet ikke. I Grenaa blev alt mit jordiske gods lastet på en bagagevogn, som, da det ankom til Anholt, atter blev lastet om til en af vognmandens lastbiler, som kørte til min nye adresse på Anholt. Intet gik i stykker – der var i det hele taget ikke noget at gøre vrøvl

over. Alt havde været i særdeles professionelle hænder både i Grenaa og her på Anholt. Nu skulle mit gods så "bare" pakkes ud.

En af mine mangeårige venner fra Aarhus fulgte med mig til Anholt for lige at hjælpe med at få alt det "tunge" på plads. Resten kunne jeg jo selv gå og hygge mig med. Hvor får man dog samlet meget sammen, men nu var vi her – incl. to katte, som havde overstået turen over Kattegat fint. Omsider, da vi havde fået alt det "tunge" på plads, foreslog jeg, at vi gik op til Brugsen for at få os en bajer eller to. Henne ved Brugsen blev jeg mødt med følgende hilsen:

"Nå, der er du!"

"Det var du sgu længe om!"

"Vi har ventet på dig!"

"Velkommen!"

Den gik lige ind. Noget sagde mig, at jeg ville få det godt på Anholt og hvis denne historie skal fortsættes, vil jeg sige, at jeg har det godt på Anholt – jeg har faktisk aldrig haft det bedre.

Det var altså ikk' så tosset endda at flytte til Anholt.